

Adott egy szép, egészséges fa. Most én egy konkrét fára gondolok, de neked nem muszáj, vagy ha mégis szeretnél, gondolhatsz a hozzád legközelebb eső ilyen fára, hisz ezer meg ezer ilyen eset van mostanság mindenfelé.

A fa mellé adott az idegbajos ember, aki elszakadt a természettől és nem találja a visszautat. Most mindenki a szomszédjára, a polgármesterére vagy akárkire mutogat, de mutathatna saját magára is. Az ember fél. Ez természetes. És félt. Az utóbbi időben egyre inkább félt, mert jobban mutat másokat félteni, mint magadat.

Jön az ember, és vagy azért, mert fél, vagy azért, mert másokat félt, elkezdi nézegetni a szép nagy fát. Az egészséges szép nagy fát. **Hű, mi lenne, ha ez a fa kettőbe hasadna és kidőlné?** Hű, ez nagyon veszélyes. Ez a fa bizonyára odvas belül. Ez le fog törni, ráesik az éppen arra szaladó gyerekekre és kámpec.

Most eszembe jutott Ion Creangă meséje az emberi butaságról, az is azzal kezdődött, hogy két fehérnép elkezdett rettegni, hogy a gyerek már szinte halott, mert a sótömb a kemencéről rá fog esni és megöli.

Pedig ki volt kötözve

Oszt úgy határoz az ember, biztos, ami biztos, megkötözi a fát, hogy ne tudjon kidőlni. És szépen meg is kötözi az ágait, jó vastag spaniferrel. Narancssárgával, hogy virítson az ő apai gondoskodásának bizonyítéka.

Nem telik el sok idő, megérkezik a nyár, és a nyárral együtt egyszer csak a vihar is. A fának letörik egy ága. Pedig ki volt kötözve! Ami nem tud hajolni, az törik, ez fizika, és a fizika szabályaival nehéz harcolni. Jó, lehet, hogy nem a fizika miatt törött le az ág, hanem csak azért, mert a fának időnként letörnek ágai.

Hű, szerencse, hogy nem volt alatta a gyerek, vonja le a következtetést az ember. De mi van, ha következő alkalommal alatta lesz? Mert a gyerekek olyanok, tetsziktudni, hogy a viharban nem mennek be a házba, hanem pont a nagy fa alatt álldogálnak, hogy rájuk dőljön. Gondolkodik az ember, hogyan tudná **megelőzni a nagy tragédiát**, nekiáll visszavágni az ágakból. Rögtön vihar után, nyár közepén. Jó nagy ágakat vág le, mint a karom és a combom. Összetakarítja szépen a lombokat a fa alól, hogy nézzen ki szépen a hely. Rend legyen. Feltekint a fára. Sokkal rendezettebb.

Fő a biztonság.

A fa csak áll és hallgat. Nem tudja elmondani az embernek, hogy ő hogyan működik. Nem tudja elmondani, hogy neki az energiái nyáron a koronában vannak és télen lent a gyökérben, a nyári metszés legyengíti őt. Azt sem tudja elmondani, hogy a kar- vagy combvastagságú csonkok sebeit nem fogja tudni beőni, begyógyítani segítség nélkül, azok nyitott kapuk lesznek a kórokozók és kártevők számára.

Az ember pedig nem keni le sebkezelővel a csonkokat. Egyrészt, mert nem tudja, hogy miként működik a fa, másrészt, nem is biztos, hogy érdekli. Ő elhárította a gyerekre leselkedő veszélyt, teljesítette a társadalom által elvárt feladatát, s kész. Hagyjanak neki békét a hülyeségekkel, hogy a fa is élőlény. Milyen süketek ezek a természetvédők, a medvék esznek meg, a fák dőlnek ránk, s ők nem fogják fel, hogy **az emberi élet mindennek felett való**.

Nem telik bele sok idő, a kórokozók és kártevők nekiállnak csámcsogni a csonkolt fa seibein, egyre beljebb és beljebb hatolnak, kirohasztják a fa belét a sebhelytől egészen a gyökérig. A legyengült fa nem tud tenni semmit, csak rohad. Fajtától függően hónapok, évek kérdése, mikor

lyukad át teljesen. Az ember pedig jön legközelebb, megnézi a fát, benyúl az odúba a saját maga által vágott seben, esetleg meg is kopogtatja a törzsét, s megállapítja, hogy odvas.

Azt már nem látja, hogy miatta lett odvas.

Mint ahogy azt sem látja például, hogy a jelenlegi időjárás az az ember tevékenységének következménye, de semmiben nem látja a saját keznyomát. Ugyan, hagyjál már, globális felmelegedés nincs, Trump is megmondta.

És itt a kör bezárul, az embernek igaza volt, a fa tényleg veszélyes, hisz odvas. Nem hiába kötözte ő meg, megmondta, hogy veszélyes, akármikor rádőlhet a gyerekre. Azonnal el kellene gondolkodni azon, hogy ezt a fát kivágják, veszélyes, értsék meg, a gyerek élete forog kockán. Mit kekeckednek annyit a városházán, miért nem adnak már engedélyt, de egyáltalán miért kell engedély? Mióta lett fontosabb egy növény, mint a gyermekeink élete?

Ennyi. Az ember egója győzött, a fa veszített. Van még fa bőven. Teli van a világ fákkal. És veszélyekkel. Az egész világ az ember gyerekének életére akar törni, érthetetlen. Édes fiam, ne homokozz ott, mert gilisztás leszél!

Le kellene fertőtleníteni ezt a homokot!

Eddig tartott az ember és a fa szinte igaz története. Ez a lájtosabb eset. A durvább esetet láthatjátok Udvarhelyen is, a parkokban vagy az utcákon.

Valaki ezelőtt ötven évvel, vagy százal elültetett egy fát. Vagy egy egész fasort az utcába. Vagy egy egész parknyi fát. Ma ezek a fák gyönyörűek, pont olyanok, mint amilyenek az elültetőjük megálmodta őket.

De később valaki más ezeket a fákat veszélynek nézi. Kivétel nélkül. Mert nincs már az ember azon az értelmi szinten, hogy ki tudja szűrni a beteg fákat az egészségesek közül. Ezért fogja az egész fasort, vagy az egész parkot, s derékban kettévágja a fákat. Végre, nyugalom ül a tájra. **Mindenki boldog, habár egyre idegesebb.** Mindenkinek úgy tűnik, hogy egyre idegbajosabb a világ, de az nyilván külső okok miatt van, nem a mi tetteink miatt. Nem lehetsz ilyen ünneprontó, na, te is örülhetnél velünk, hogy pillanatnyilag minden veszélyforrás el lett távolítva. Mindenki nyugodt, végre fellélegezhetünk. Lélegezz!

Senki nem akarja látni, de a félbevágott fák rohadnak befelé. Mi emberek, hasonlóan.